

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

תענית-סדר תעניות כיצד	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	אמר מר:											
מתמניא ביה עד סוף מועדא איתותב חגא דשבועיא דלא למיספד.												
למה לי עד סוף מועד? לימא עד המועד, ומועד גופיה יום טוב הוא ואסור	רב פפא כדאמר רב:											
לא נצרכא אלא לאסור יום שלפניו, הכי נמי - לא נצרכא אלא לאסור יום שלאחריו.												
כמאן כרבי יוסי												
בין לפניו ובין לאחריו אסור	דאמר: [רבי יוסי]											
אי הכי, בעשרים ותשעה נמי, מאי איריא דהוי יומא דמקמי יומא דמיתוקם תמידא? תיפוק ליה דהוה ליה יומא דבתר עשרין ותמניא ביה												
בעשרים ותמניא ביה אתת בשורתא טבתא ליהודאי דלא יעידון מן אורייתא. שפעם אחת גזרה מלכות הרשעה שמד על ישראל שלא יעסקו בתורה, ושלא ימולו את בניהם, ושיחללו שבתות. מה עשה יהודה בן שמעון וחבריו? הלכו ונטלו עצה ממטרוניתא אחת שכל גדולי רומי מצויין אצלה. אמרה להם: עמדו והפגינו בלילה. הלכו והפגינו בלילה, אמרו: אי שמים לא אחים אנחנו, לא בני אב אחד אנחנו, לא בני אם אחת אנחנו? מה נשתנינו מכל אומה ולשון שאתם גוזרין עלינו גזירות רעות ובטלום. ואותו יום עשאוהו יום טוב.	דתניא:											
לא נצרכא אלא לחדש מעובר.	אביי:											
אפילו תימא לחדש חסר. כל שלאחריו, בתענית אסור, בהספד מותר. וזה, הואיל ומטל בין שני ימים טובים - עשאוהו כיום טוב עצמו, ואפילו בהספד נמי אסור.	רב אשי:											
מתמניא ביה ועד סוף מועדא איתותב חגא דשבועיא דלא למיספד.	אמר מר:											
למה לי למימר מתמניא ביה? לימא מתשעה ביה, ותמניא גופיה אסור, דהוה ליה יומא דאיתוקם ביה תמידא												
כיון דאילו מקלע מילתא ובטליניה לשבעה - תמניא גופיה אסור, דהוה ליה יומא קמא דאיתותב ביה חגא דשבועיא.												
השתא דאתית להכי - עשרים ותשעה נמי, כיון דאילו מיקלע מילתא ובטליניה לעשרים ותמניא - עשרין ותשעה גופיה אסור, דהוה ליה יומא דמקמי יומא דאיתוקם תמידא.												
הלכה כרבי יוסי	איתמר, רבי חייא בר אסי אמר רב:											
הלכה כרבי מאיר.	שמואל:											
ומי אמר שמואל הכי?												
ומה תלמוד לומר, בהון, בהון שתי פעמים - לומר לך שהן אסורין, לפנייה ולאחרייהן מותרין.	והתניא, רבן שמעון בן גמליאל:											
הלכה כרבן שמעון בן גמליאל	ואמר שמואל:											
מעיקרא סבר, כיון דליכא תנא דמיקל כרבי מאיר - אמר הלכה כרבי מאיר, כיון דשמעיה לרבן שמעון דמיקל טפי - אמר הלכה כרבן שמעון בן גמליאל.												
הלכה כרבי יוסי.	וכן אמר באלי אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											
אסברא לך, כי אמר רבי יוחנן הלכה כרבי יוסי - אדלא להתענאה.	רבי חייא לבאלי:											
ומי אמר רבי יוחנן הכי?												
הלכה כסתם משנה.	והאמר רבי יוחנן:											
אף על פי שאמרו מקדימין ולא מאחרין, מותרין בהספד ותענית.	ותנן:											
אימת?												
אילימא בני חמיסר וקא קרו ליה בארביסר												

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
--	--

Talmud Navigator

תענית-סדר תעניות כיצד	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ומי שרי?		ז										
יום ארבעה עשר בו ויום חמשה עשר בו יומי פוריא אינון דלא למיספד בהון.	והכתיב במגילת תענית:	ז	■									
לא נצרכא אלא לאסור את של זה בזה ואת של זה בזה.	ואמר רבא:	ז	■									
ואלא בני ארביסר וקא קרי ליה בתליסר		!										
יום ניקנור הוא.		ז										
ואלא בני ארביסר וקא קרי ליה בתריסר		!										
יום טוריינוס הוא		ז										
אלא לאו - דקא קרו ליה בחדיסר		!										
מותר בהספד ובתענית	וקתני:			■	ז							
לא, בני ארבעה עשר וקא קרו ליה בתריסר. ודקאמרת יום טריינוס הוא - יום טריינוס גופיה בטולי בטלוהו, הואיל ונהרגו בו שמעיה ואחיה אחיו.				!								
כי הא דרב נחמן גזר תעניתא בתריסר.				!	○							
יום טוריינוס הוא	אמרו ליה רבנן:	ז		!								
יום טוריינוס גופיה בטולי בטלוהו, הואיל ונהרגו בו שמעיה ואחיה אחיו.	אמר להו: [רב נחמן]	!		!								
ותיפוק ליה דהוה ליה יום שלפני ניקנור				ז								
השתא איהו גופיה בטלוהו, משום יום ניקנור ניקום ונגזר?	רב אשי:	!										
מאי ניקנור ומאי טוריינוס?				^								
ניקנור אחד מאפרכי יוניים היה, ובכל יום ויום היה מניף ידו על יהודה וירושלים, ואומר: אימתי תפול ביידי וארמסנה וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום, קצצו בהונות ידיו ורגליו ותלאום בשערי ירושלים ואמרו: פה שהיה מדבר בגאווה וידיים שהיו מניפות על ירושלים - תעשה בהם נקמה.	דתניא:	!	■									
מאי טוריינוס?				^								
כשבקש טוריינוס להרוג את לולינוס ופפוס אחיו בלודקיא, אמר להם: אם מעמו של חנניה מישאל ועזריה אתם - יבא אלהיכם ויציל אתכם מידי כדרך שהציל את חנניה מישאל ועזריה מיד נבוכדנצר. אמרו לו: חנניה מישאל ועזריה צדיקים גמורין היו, וראויין היו ליעשות להם נס, ונבוכדנצר מלך הגון היה, וראוי לעשות נס על ידו. ואותו רשע הדיוט הוא, ואינו ראוי לעשות נס על ידו. ואנו נתחייבנו כליה למקום, ואם אין אתה הורגנו - הרבה הורגים יש לו למקום, והרבה דובין ואריות יש לו למקום בעולמו שפוגעין בנו והורגין אותנו. אלא לא מסרנו הקדוש ברוך הוא בידך אלא שעתידי ליפרע דמינו מידך. אף על פי כן הרגן מיד. אמרו: לא זזו משם עד שבאו דיופלי מרומי ופצעו את מוחו בגיזרין.	אמרו:	!	■									
אין גוזרין תענית על הצבור בתחלה בחמישי כו' אין גוזרין תענית בראשי חדשים כו'.												■
וכמה הויא התחלה?												^
שלוש	רב אחא:			!	◆							◆
אחת.	רבי אסי:			!	◆							◆
זו דברי רבי מאיר שאמר משום רבן גמליאל	רב יהודה אמר רב:											■
מתענה ומשלים.	אבל חכמים אומרים:											■
הלכה - מתענה ומשלים.	דרש מר זוטרא משמיה דרב הונא:											■
הדרן עלך סדר תעניות כיצד												

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

תענית-סדר תעניות אלו	מאי דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																
סדר תעניות אלו האמור ברביעה ראשונה. אבל צמחים ששנו - מתריעין עליהן מיד.																		יח: ג
וכן שפסקו גשמים בין גשם לגשם ארבעים יום - מתריעין עליהן, מפני שהיא מכת בצורת.																		יח:
ירדו לצמחין אבל לא ירדו לאילן, לאילן ולא לצמחין, לזה ולזה אבל לא לבורות לשיחין ולמערות - מתריעין עליהן מיד.																		יח:
וכן עיר שלא ירדו עליה גשמים, דכתיב, (עמוס ד') והמטרתי על עיר אחת ועל עיר אחת לא אמטיר חלקה אחת תמטר, וגו' אותה העיר מתענה ומתרעת, וכל סביבותיה מתענות ולא מתריעות.	[ת"ק]																	יח:
מתריעות ולא מתענות.	רבי עקיבא:																	יט: ג
וכן עיר שיש בה דבר או מפולת, אותה העיר מתענה ומתרעת וכל סביבותיה מתענות ולא מתריעות.	[ת"ק]																	יט:
מתריעות ולא מתענות.	רבי עקיבא:																	יט:
איזהו דבר? עיר המוציאה חמש מאות רגלי ויצאו ממנה שלשה מתים בשלשה ימים זה אחר זה - הרי זה דבר, פחות מכאן - אין זה דבר.																		יט:
על אלו מתריעין בכל מקום: על השדפון, ועל הירקון ועל הארבה, ועל החסיל, ועל החיה רעה, ועל החרב - מתריעין עליה, מפני שהיא מכה מהלכת.																		יט:
מעשה שירדו זקנים מירושלים לעריהם, וגזרו תענית על שנראה כמלא פי תנור שדפון באשקלון.																		יט:
ועוד גזרו תענית על שאכלו זאבים שני תינוקות בעבר הירדן.	[ת"ק]																	יט:
לא על שאכלו, אלא על שנראו.	רבי יוסי:																	יט:
על אלו מתריעין בשבת: על עיר שהקיפו נכרים, או נהר, ועל הספינה המיטרפת בים.	[ת"ק]																	יט:
לעזרה, ולא לצעקה.	רבי יוסי:																	יט:
אף על הדבר.	שמעון התימני:																	יט:
ולא הודו לו חכמים.	[חכמים]																	יט:
על כל צרה שלא תבוא על הצבור מתריעין עליהן, חוץ מרוב גשמים.																		יט:
מעשה שאמרו לו לחוני המעגל: התפלל שירדו גשמים אמר להם: צאו והכניסו תנורי פסחים בשביל שלא ימוקו. התפלל ולא ירדו גשמים. מה עשה? עג עוגה ועמד בתוכה, ואמר לפניו: רבונו של עולם בניך שמו פניהם עלי שאני כבן בית לפניך, נשבע אני בשמך הגדול שאיני זו מכאן עד שתרחהם על בניך. התחילו גשמים מנטפין, אמר: לא כך שאלתי, אלא גשמי בורות שיחין ומערות. התחילו לירד בזעף, אמר: לא כך שאלתי, אלא גשמי רצון ברכה ונדבה. ירדו כתקנן, עד שיצאו ישראל מירושלים להר הבית מפני הגשמים. באו ואמרו לו: כשם שהתפללת עליהם שירדו, כך התפלל שילכו להן - אמר להם: צאו וראו אם נמחית אבן הטועין.	[חוני המעגל]																	יט:
אלמלא חוני אתה גזרני עליך נידוי, אבל מה אעשה לך שאתה מתחטא לפני המקום ועושה לך רצונך, כבן שהוא מתחטא על אביו ועושה לו רצונו, ועליך הכתוב אומר (משלי כ"ג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך.	שלה לו שמעון בן שטח:																	יט:
היו מתעניין וירדו להם גשמים, קודם הנץ החמה - לא ישלימו, לאחר הנץ החמה - ישלימו.	[ת"ק]																	יט:
קודם חצות - לא ישלימו, לאחר חצות - ישלימו.	רבי אליעזר:																	יט:
מעשה שגזרו תענית בלוד וירדו להם גשמים קודם חצות																		יט:
צאו ואכלו ושתו ועשו יום טוב.	אמר להם רבי טרפון:																	יט:
ויצאו ואכלו ושתו ועשו יום טוב, ובאו בין הערבים וקראו הלל הגדול.																		יט:
סדר תעניות האלו האמור ברביעה ראשונה																		יט: ג
רביעה ראשונה ושניה - לשאול, שלישית - להתענות	ורמינהי:																	יט:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-קודמת- story-מעשה-O</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושי- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	--

תענית-סדר תעניות אלו	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכי קאמר: סדר תעניות האמור, אימתי? בזמן שיצאה רביעה ראשונה ושניה ושלישית ולא ירדו גשמים. אבל ירדו גשמים ברביעה ראשונה, וזרעו ולא צמחו, אי נמי צמחו וחזרו ונשתנו - מתריעין עליהן מיד.	רב יהודה:										◊	יט
דוקא נשתנו, אבל יבשו - לא.	רב נחמן:										◊	יט
פשיטא, נשתנו תנן								⋈				יט
לא צריכא דאקון. מהו דתימא אקנתא מילתא היא, קמשמע לן.								!			◊	יט
וכן שפסקו גשמים בין גשם לגשם כו'.											◊	יט <
מאי מכת בצורת?											^	יט
מכה המביאה לידי בצורת.	רב יהודה אמר רב:										!	יט
נהרא אנהרא - בצורתא, מדינתא אמדינתא - כפנא.	רב נחמן:										■	יט
סאה בסלע ושכיחא - בצורתא, ארבעה ולא שכיחא - כפנא.	ואמר רבי חנינא:										■	יט
לא שנו אלא בזמן שהמעות בזול ופירות ביוקר, אבל מעות ביוקר ופירות בזול - מתריעין עליהן מיד.	רבי יוחנן:										■	יט
נהירנא כד הוּו קיימי ארבעה סאין בסלע והוּו נפישו נפחי כפן בטבריא, מדלית איסר.	דאמר רבי יוחנן:										○	יט
ירדו לצמחין אבל לא לאילן.											■	יט <
בשלמא לצמחים ולא לאילן - משכחת לה, דאתא ניחא ולא אתיא רזיא. לאילן ולא לצמחין - דאתיא רזיא ולא אתיא ניחא. לזה ולזה אבל לא לבורות ולא לשיחין ומערות - משכחת לה, דאתיא רזיא וניחא, מיהו טובא לא אתיא.											⋈	יט
ירדו לבורות לשיחין ולמערות אבל לא לזה ולזה	אלא הא דתניא:										⋈	יט
היכי משכחת לה?											⋈	יט
דאתיא בשפכותא.											!	יט
מתריעין על האילנות בפרוס הפסח, על הבורות ושיחין ומערות - אפילו בפרוס החג. ועל כולן, אם אין להן מים לשתות - מתריעין עליהן מיד.	תנו רבנן:										■	יט
ואיזהו מיד שלהן											^	יט
שני וחמישי ושני.											!	יט
ועל כולן אין מתריעין עליהן אלא באפרכיא שלהן.											■	יט
ואסכרא, בזמן שיש בה מיתה - מתריעין עליה, בזמן שאין בה מיתה - אין מתריעין עליה											■	יט
ומתריעין על הגובאי בכל שהוא.											■	יט
אף על החגב.	רבי שמעון בן אלעזר:										■	יט
מתריעין על האילנות בשאר שני שבוע, על הבורות ועל השיחין ועל המערות אפילו בשביעית.	תנו רבנן: [ת"ק]										■	יט
אף על האילנות בשביעית, מפני שיש בהן פרנסה לעניים.	רבן שמעון בן גמליאל:										■	יט
מתריעין על האילנות בשאר שני שבוע, על הבורות ועל השיחין ועל המערות אפילו בשביעית.	תניא אידך: [ת"ק]										■	יט
אף על האילנות. מתריעין על הספיחין בשביעית מפני שיש בהן פרנסה לעניים.	רבן שמעון בן גמליאל:										■	יט
מיום שחרב בית המקדש נעשו גשמים צימוקין לעולם, יש שנה שגשמיה מרובין ויש שנה שגשמיה מועטין. יש שנה שגשמיה יורדין בזמנן, ויש שנה שאין גשמיה יורדין בזמנן.	תניא, אמר רבי אלעזר בן פרטא:										■	יט
שנה שגשמיה יורדין בזמנן למה הוא דומה - לעבד שנתן לו רבו פרנסתו באחד בשבת, נמצאת עיסה נאפית כתיקנה ונאכלת כתיקנה.											■	יט

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

תענית-סדר תעניות אלו	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שנה שאין גשמייה יורדין בזמן למה הוא דומה - לעבד שנתן לו רבו פרנסתו בערב שבת, נמצאת עיסה נאפית שלא כתיקנה, ונאכלת שלא כתיקנה.												יט:
שנה גשמייה מרובין למה הוא דומה - לעבד שנתן לו רבו פרנסתו בבת אחת, נמצאו ריחים טוחנות מן הכור מה שטוחנות מן הקב, ונמצאת עיסה אוכלת מן הכור כמו אוכלת מן הקב.												יט:
שנה גשמייה מועטין למה הוא דומה - לעבד שנתן לו רבו פרנסתו מעט מעט, נמצאו ריחים מה שטוחנות מן הכור טוחנות מן הקב, נמצאת עיסה כמה שנאכלת מן הכור אוכלת מן הקב.												יט:
דבר אחר: בזמן גשמייה מרובין למה הוא דומה - לאדם שמגבל את הטיט, אם יש לו מים רבים - מים אינן כלין והטיט מגובל יפה, אם יש לו מים מועטין - מים כלים והטיט אינו מתגבל יפה.												יט:
פעם אחת עלו כל ישראל לרגל לירושלים ולא היה להם מים לשתות. הלך נקדימון בן גוריון אצל הגמון אחד, אמר לו: הלויני שתיים עשרה מעיינות מים לעולי רגלים, ואני אתן לך שתיים עשרה עינות מים. ואם איני נתן לך - הריני נתן לך שתיים עשרה ככר כסף. וקבע לו זמן.	תנו רבנן:											יט:
כיון שהגיע הזמן ולא ירדו גשמים, בשחרית שלח לו: שגר לי או מים או מעות שיש לי בידך. - שלח לו: עדיין יש לי זמן, כל היום כולו שלי הוא. בצהריים שלח לו: שגר לי או מים או מעות שיש לי בידך. - שלח לו: עדיין יש לי שהות ביום. במנחה שלח לו: שגר לי מים או מעות שיש לי בידך. - שלח לו: עדיין יש לי שהות ביום. לגלג עליו אותו הגמון, אמר: כל השנה כולה לא ירדו גשמים, ועכשיו ירדו גשמים? נכנס לבית המרחץ בשמחה.												יט:
עד שהאדון נכנס בשמחתו לבית המרחץ נקדימון נכנס לבית המקדש כשהוא עצוב. נתעטף ועמד בתפלה, אמר לפניו: רבונו של עולם גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי עשיתי ולא לכבוד בית אבא עשיתי, אלא לכבודך עשיתי, שיהו מים מצויין לעולי רגלים. מיד נתקשרו שמים בעבים, וירדו גשמים עד שנשמלאו שתיים עשרה מעינות מים והותירו.												כ:
עד שיצא אדון מבית המרחץ נקדימון בן גוריון יצא מבית המקדש. כשפגעו זה בזה אמר לו: תן לי דמי מים יותר שיש לי בידך. - אמר לו: יודע אני שלא הרעיש הקדוש ברוך הוא את עולמו אלא בשבילך. אלא עדיין יש לי פתחון פה עליך שאוציא ממך את מעותי, שכבר שקעה חמה, וגשמים - ברשותי ירדו.												כ:
חזר ונכנס לבית המקדש, נתעטף ועמד בתפלה, ואמר לפניו: רבונו של עולם הודע שיש לך אהובים בעולמך מיד נתפורו העבים וזרחה החמה.												כ:
באותה שעה אמר לו האדון: אילו לא נקדרה החמה - היה לי פתחון פה עליך שאוציא ממך מעותי.												כ:
לא נקדימון שמו, אלא בוני שמו, ולמה נקרא שמו נקדימון - שנקדרה חמה בעבורו.	תנא:											כ:
שלשה נקדמה להם חמה בעבורן: משה, ויהושע, ונקדימון בן גוריון.	תנו רבנן:											כ:
בשלמא נקדימון בן גוריון - גמרא. יהושע נמי - קרא, דכתיב (יהושע י') וידם השמש וירח עמד וגו'. אלא משה מנלן?												כ:
אתיא אחל אחל, כתיב הכא (דברים ב') אחל תת פחדך, וכתיב התם (יהושע ג') אחל גדלך.	רבי אלעזר:											כ:
אתיא תת תת: כתיב הכא אחל תת פחדך, וכתיב התם (יהושע י') ביום תת ה' את האמרי.	רבי שמואל בר נחמני:											כ:
אתיא מגופייה דקרא: (דברים ב') אשר ישמעון שמעך ורגזו וחלו מפניך, אימתי רגזו וחלו מפניך - בשעה שנקדמה לו חמה למשה.	רבי יוחנן:											כ:
וכן עיר שלא ירדו עליה גשמים כו'.												כ:
ושתיהן לקללה.	רב יהודה אמר רב:											כ:
(איכה א') היתה ירושלים לנדה ביניהם, אמר רב יהודה אמר רב: לברכה. כנדה, מה נדה יש לה היתר - אף ירושלים יש לה תקנה.	רב יהודה אמר רב:											כ:
(איכה א') היתה כאלמנה, אמר רב יהודה: לברכה, כאלמנה - ולא אלמנה ממש, אלא כאשה שהלך בעלה למדינת הים, ודעתו לחזור עליה.	רב יהודה:											כ:
(מלאכי ב') וגם אני נתתי אתכם נבזים ושפלים, אמר רב יהודה: לברכה, דלא מוקמי מינן לא רישי נהרי ולא גזיריפטי.	רב יהודה:											כ:
(מלכים א' י"ד) והכה ה' את ישראל כאשר ינוד הקנה במים, אמר רב יהודה אמר רב: לברכה.	רב יהודה אמר רב:											כ:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תענית-סדר תעניות אלו	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי דכתיב (משלי כ"ז) נאמנים פצעי אוהב ונעתרות נשיות שונא - טובה קלה שקילל אחיה השילוני את ישראל יותר מברכה שברכן בלעם הרשע' אחיה השילוני קללן בקנה, אמר להם לישראל והכה ה' את ישראל כאשר ינוד הקנה, מה קנה זה עומד במקום מים וגזעו מחליף ושרשיו מרובין, ואפילו כל הרוחות שבעולם באות ונושבות בו - אין מזיזות אותו ממקומו, אלא הולך ובא עמהן. דממו הרוחות - עמד הקנה במקומו. אבל בלעם הרשע בירכן בארו, שנאמר (במדבר כ"ד) כארוים (עלי מים), מה ארו זה אינו עומד במקום מים, ואין גזעו מחליף, ואין שרשיו מרובין, אפילו כל הרוחות שבעולם נושבות בו אין מזיזות אותו ממקומו, כיון שנשבה בו רוח דרומית - עוקרתו והופכתו על פניו. ולא עוד אלא שזכה קנה ליטול הימנו קולמוס לכתוב בו ספר תורה נביאים וכתובים.	דאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:												
לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארו.	תנו רבנן:												
מעשה שבא רבי אלעזר ברבי שמעון ממגדל גדור מבית רבו, והיה רכוב על חמור ומטייל על שפת נהר, ושמה שמחה גדולה, והיתה דעתו גסה עליו מפני שלמד תורה הרבה.													
נזדמן לו אדם אחד שהיה מכוער ביותר. אמר לו: שלום עליך רבי! ולא החזיר לו. אמר לו: ריקה, כמה מכוער אותו האיש שמא כל בני עירך מכוערין כמותך? אמר לו: איני יודע, אלא לך ואמור לאומן שעשאני כמה מכוער כלי זה שעשית.													
כיון שידע בעצמו שחטא ירד מן החמור ונשתתח לפניו, ואמר לו: נענית לך, מחול לך - אמר לו: איני מוחל לך עד שתלך לאומן שעשאני ואמור לו כמה מכוער כלי זה שעשית.													
היה מטייל אחריו עד שהגיע לעירו. יצאו בני עירו לקראתו, והיו אומרים לו: שלום עליך רבי רבי, מורי מורי! אמר להם: למי אתם קורין רבי רבי? - אמרו לו: לזה שמטייל אחרך. אמר להם: אם זה רבי - אל ירבו כמותו בישראל. - אמרו לו: מפני מה? - אמר להם: כך וכך עשה לי. - אמרו לו: אף על פי כן, מחול לך, שאדם גדול בתורה הוא. אמר להם: בשבילכם הריני מוחל לך. ובלבד שלא יהא רגיל לעשות כן.													
לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארו, ולפיכך זכה קנה ליטול הימנה קולמוס לכתוב בו ספר תורה תפילין ומזוזות.	מיד נכנס רבי אלעזר בן רבי שמעון ודרש:												
וכן עיר שיש בה דבר או מפולת כו'.													
מפולת שאמר - בריאות ולא רעועות. שאינן ראויות ליפול, ולא הראויות ליפול.	תנו רבנן:												
הי ניהו בריאות - הי ניהו שאינן ראויות ליפול, הי ניהו רעועות - הי ניהו ראויות ליפול													
לא צריכא, דנפלו מחמת גובהיהו.													
אי נמי, דקיימן אגודא דנהרא.													
כי ההיא אשיתא רעועה דהואי בנהרדעא דלא הוה חליף רב ושמואל תותה אף על גב דקיימא באתרה תליסר שנין. יומא חד איקלע רב אדא בר אבהה להתם, אמר ליה שמואל לרב: ניתי מר נקיף אמר ליה: לא צריכנא האידנא, דאיכא רב אדא בר אבהה בהדן דנפיש זכותיה, ולא מסתפינא.													
רב הונא הוה ליה ההוא חמרא בההוא ביתא רעיעא, ובעי - לפנוייה, עייליה לרב אדא בר אבהה להתם, משכייה בשמעתא עד דפנייה. בתר דנפק נפל ביתא.													
ארגיש רב אדא בר אבהה איקפד, סבר לה כי הא דאמר רבי ינאי:	[רב אדא בר אבהה]												
לעולם אל יעמוד אדם במקום סכנה ויאמר עושין לי נס, שמא אין עושין לו נס, ואם תימצא לומר עושין לו נס - מנכין לו מזכותיו.	[רבי ינאי]												
מאי קרא - דכתיב (בראשית ל"ב) קטנתי מכל החסדים ומכל האמת.	רב חנן:												
מאי הוה עובדיה דרב אדא בר אבהה?													
שאלו תלמידיו (את רבי זירא ואמרי לה) לרב אדא בר אבהה: במה הארכת ימים?	כי הא דאתמר:												
מימי לא הקדתי בתוך ביתי, ולא צעדתי בפני מי שגדול ממני, ולא הרהרתי במבואות המטונפות, ולא הלכתי ארבע אמות בלא תורה ובלא תפילין, ולא ישנתי בבית המדרש לא שינת קבע ולא שינת ארעי, ולא ששתי בתקלת חברי, ולא קראתי להביירי בהכינתו, ואמרי לה בהניכתו.	אמר להם: [רב אדא בר אבהה]												
לימא לן מר מהני מילי מעלייתא דהוה עביד רב הונא	רבא לפרס בר פפא:												
בינקותיה לא דכירנא, בסיבותיה דכירנא:	אמר ליה: [רב פפא]												

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

תענית-סדר תעניות אלו	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	[רב הונא]											◊
דכל יומא דעיבא הוו מפקין ליה בגהרקא דדהבא, וסייר לה לכולה מתא, וכל אשיתא דהוות רעיעתא - הוה סתר לה. אי אפשר למרה - בני לה, ואי לא אפשר - בני לה איהו מדידיה. וכל פניא דמעלי שבתא הוה משדר שלוחא לשוקא, וכל ירקא דהוה פייש להו לגינאי - זבין ליה, ושדי ליה לנהרא.												◊
וליתביה לעניים												ז
זמנין דסמכא דעתייהו, ולא אתו למיזבן.												!
ולשדייה לבהמה												ז
מאכל אדם אין מאכילין לבהמה.	קסבר: [רב הונא]											!
ולא לזבניה כלל												ז
נמצאת מכשילן לעתיד לבא.												!
כי הוה ליה מילתא דאסותא הוי מלי כוזא דמיא ותלי ליה בסיפא דביתא, ואמר: כל דבעי ליתי ולישקול.	[רב הונא]											◊
מילתא דשיבתא הוה גמיר, והוה מנח כוזא דמיא ודלי ליה, ואמר: כל דצריך - ליתי וליעול, דלא לסתכן.	ואיכא דאמרי: [רב הונא]											◊
כי הוה כרך ריפתא הוה פתח לבביה ואמר: כל מאן דצריך - ליתי וליכול.	[רב הונא]											◊
כולהו מצינא מקיימנא, לכר מהא דלא מצינא למיעבד, משום דנפישו בני חילא דמחזא.	רבא:											■
אילפא ורבי יוחנן הוו גרסי באורייתא, דחיקא להו מילתא טובא, אמרי: ניקום וניזיל וניעבד עיסקא, ונקיים בנפשין (דברים ט"ו) אפס כי לא יהיה בך אביון.	[אילפא ורבי יוחנן]											◊
אזלו אותבי תותי גודא רעיעא. הוה קא כרכי ריפתא.												◊
אתו תרי מלאכי השרת, שמעיה רבי יוחנן דאמר חד לחבריה: נישדי עלייהו האי גודא ונקטלינהו, שמנחין חיי עולם הבא ועוסקין בחיי שעה אמר ליה אידך: שבקינהו, דאיכא בהו חד דקיימא ליה שעתא.												◊
רבי יוחנן שמע, אילפא לא שמע.												◊
שמע מר מדי?	רבי יוחנן לאילפא:											◊
לא.	אמר ליה: [אילפא]											◊
מדשמעי אנא ואילפא לא שמע. שמע מינה לדידי קיימא לי שעתא.	אמר: [רבי יוחנן]											◊
איהדר ואוקי בנפשאי (דברים ט"ו) כי לא יחדל אביון מקרב הארץ.	אמר ליה רבי יוחנן:											◊
רבי יוחנן הדר, אלפא לא הדר.												◊
עד דאתא אילפא - מליך רבי יוחנן.												◊
אמרו לו: אי אתיב מר וגריס לא הוה מליך מר.												◊
אזל תלא נפשיה באסקריא דספינתא, אמר: אי איכא דשאל לי במתניתא דרבי חיאי ורבי אושעיא ולא פשטינא ליה ממתניתין נפילנא מאסקריא דספינתא וטבענא.	[אילפא]											◊
האומר תנו שקל לבניי בשבת והן ראויין לתת להם סלע - נותנין להם סלע. ואם אמר אל תתנו להם אלא שקל - אין נותנין להם אלא שקל. אם אמר מתו ירשו אחרים תחתיהם בין שאמר תנו, בין שאמר אל תתנו - אין נותנין להם אלא שקל.	אתא ההוא סבא, תנא ליה:											◊
הא מני - רבי מאיר היא	אמר ליה: [אילפא]											◊
מצוה לקיים דברי המת.	דאמר: [רבי מאיר]											◊
אמרו עליו על נחום איש גם זו שהיה סומא משתי עיניו, גדם משתי ידיו, קיטע משתי רגליו, וכל גופו מלא שחין, והיה מוטל בבית רעוע ורגלי מטתו מונחין בספלין של מים כדי שלא יעלו עליו נמלים.												◊
פעם אחת היתה מטתו מונחת בבית רעוע. בקשו תלמידיו לפנות מטתו ואחר כך לפנות את הכלים.	[נחום איש גם זו]											◊
בניי, פנו את הכלים ואחר כך פנו את מטתי. שמובטח לכם שכל זמן שאני בבית - אין הבית נופל.	אמר להם: [נחום איש גם זו]											◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושי- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא- <u>key</u> :	

תענית-סדר תעניות אלו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קא
פינו את הכלים ואחר כך פנו את מטות, ונפל הבית.													כא
רבין וכי מאחר שצדיק גמור אתה, למה עלתה לך כך?	אמרו לו תלמידיו:												כא
בניי, אני גרמתי לעצמי. שפעם אחת הייתי מהלך בדרך לבית חמי, והיה עמי משוי שלשה חמורים, אחד של מאכל ואחד של משהתה ואחד של מיני מגדים. בא עני אחד ועמד לי בדרך, ואמר לי: רבי פרנסני. אמרתי לו: המתן עד שאפרוק מן החמור. לא הספקתי לפרוק מן החמור עד שיצתה נשמתו. הלכתי ונפלתי על פניו, ואמרתי: עיני שלא חסו על עיניך - יסומו, ידי שלא חסו על ידיך - יתגדמו, רגלי שלא חסו על רגליך - יתקטעו. ולא נתקררה דעתי עד שאמרתי: כל גופי יא מלא שחיין.	אמר להם: [נחום איש גם זו]												כא
אוי לנו שראינוך בכך	אמרו לו:												כא
אמר להם: אוי לי אם לא ראיתוני בכך.	אמר להם: [נחום איש גם זו]												כא
ואמאי קרו ליה נחום איש גם זו													כא
דכל מילתא דהוה סלקא ליה אמר גמ זו לטובה.													כא
זימנא חדא בעו לשדורי ישראל דורון לבי קיסר, אמרו: מאן ייזיל? ייזיל נחום איש גם זו, דמלומד בניסין הוא.													כא
שדרו בידיה מלא סיפטא דאבנים טובות ומרגליות. אזל, בת בהווא דירא. בליליא קמו הנך דיוראי, ושקלינהו לסיפטיה ומלונהו עפרא.													כא
כי מטא התם שרינהו לסיפטא, חזנהו דמלו עפרא בעא מלכא למקטלינהו לכולהו. אמר: קא מחייכו בי יהודאי? אמר: גמ זו לטובה.													כא
אתא אליהו, אדמי ליה כחד מינייהו, אמר ליה: דלמא הא עפרא מעפרא דאברהם אבוהון הוא, דכי הוה שדי עפרא - הוה סיפיה, גילי - הוה גירי, דכתיב (ישעיהו מ"א) יתן כעפר חרבו קקש נדף קשתו.													כא
הוויא חדא מדינתא דלא מצו למיכבשה, בדקו מיניה וכבשוה, עיילו לבי גנויה, ומלוהו לסיפטיה אבנים טובות ומרגליות ושדרוהו ביקרא רבה.													כא
כי אתו ביתו בהווא דיורא. אמרו ליה: מאי אייתית בהדך דעבדי לך יקרא כולי האי? אמר להו: מאי דשקלי מהכא אמטי להתם.													כא
סתר לדייריהו ואמטינהו לבי מלכא, אמרו ליה: האי עפרא דאייתי הכא - מדידן הוא, בדקוה ולא אשכחוה, וקטלינהו להנך דיוראי.													כא
אי זו היא דבר? עיר המוציאה חמש מאות רגלי כו'.													כא
עיר המוציאה חמש מאות רגלי, כגון כפר עכו, ויצאו הימנה תשעה מתים בשלשה ימים זה אחר זה - הרי זה דבר. ביום אחד או בארבעה ימים - אין זה דבר. ועיר המוציאה חמש מאות רגלי, כגון כפר עמיק, ויצאו ממנה שלשה מתים בשלשה ימים זה אחר זה - הרי זה דבר, ביום אחד או בארבעה ימים - אין זה דבר.	תנו רבנן:												כא
דרוקרת עיר המוציאה חמש מאות רגלי הוה, ויצאו ממנה שלשה מתים ביום אחד, גזר רב נחמן בר רב חסדא תעניתא.	[רב נחמן בר רב חסדא]												כא
כמאן - כרבי מאיר	רב נחמן בר יצחק:												כא
ריחק נגחותיו - חייב, קירב נגחותיו - לא כל שכן?	דאמר: [רבי מאיר]												כא
ליקום מר ליתי לגבן	רב נחמן בר רב חסדא לרב נחמן בר יצחק:												כא
לא מקומו של אדם מכבדו, אלא אדם מכבד את מקומו. שכן מצינו בהר סיני שכל זמן שהשכינה שרויה עליו - אמרה תורה (שמות ל"ד) גם הצאן והבקר אל ירעו אל מול ההר ההוא, נסתלקה שכינה ממנו - אמרה תורה (שמות י"ט) במשך היבל המה יעלו בהר. וכן מצינו באהל מועד שבמדבר, שכל זמן שהוא נטוי אמרה תורה (במדבר ה') וישלחו מן המתנה כל צרוע. הוגללו הפרוכת - הותרו זבין והמצורעים ליכנס שם.	אמר ליה: [רב נחמן בר יצחק] תנינא, רבי יוסי:												כא
אי הכי - ניקום אנא לגבי מר.	אמר ליה: [רב נחמן בר רב חסדא]												כא
מוטב יבא מנה בן פרס אצל מנה בן מנה, ואל יבא מנה בן מנה אצל מנה בן פרס.	אמר ליה: [רב נחמן בר יצחק]												כא

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה O	statement-מימרא ; קושיא- ^ שאלה- ! תירוץ- ■ ראייה- proof
central point for summary and review-חזרה insertion of an earlier segment-קודמת	
מקרא-kev:	

Talmud Navigator

תענית-סדר תעניות אלו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בסורא הוות דברתא, בשיבכותיה דרב לא הוות דברתא.												○	כא:
סברו מיניה משום זכותיה דרב דנפיש.												■	כא:
איתחזי להו בחילמא: רב דנפישא זכותיה טובא, הא מילתא זוטרא ליה לרב. אלא משום ההוא גברא, דשייל מרא זבילא לקבורה.												○	כא:
בדרוקרת הוות דליקתא, ובשיבכותיה דרב הונא לא הוות דליקתא.												○	כא:
סבור מינה בזכותא דרב הונא דנפיש.												■	כא:
איתחזי להו בחילמא: האי זוטרא ליה לרב הונא, אלא משום ההיא איתתא דמחממת תנורא, ומשיילי לשיבכותיה.												○	כא:
אמרו ליה לרב יהודה: אתו קמצי.												○	כא:
גזר תעניתא.	[רב יהודה]											■	כא:
לא קא מפסדן.	אמרו ליה:											ז	כא:
זוודא אייתו בהדייהו?	אמר להו: [רב יהודה]											!	כא:
אמרו ליה לרב יהודה: איכא מותנא בחזירי.												○	כא:
גזר תעניתא.	[רב יהודה]											■	כא:
נימא קסבר רב יהודה מכה משולחת ממין אחד משולחת מכל המינין?												ז	כא:
לא, שאני חזירי דמין מעייהו לבני אינשי.												!	כא:
אמרו ליה לשמואל: איכא מותנא בי חוזאי.												○	כא:
גזר תעניתא.	[שמואל]											■	כא:
והא מרחק.	אמרו ליה:											ז	כא:
ליכא מעברא הכא דפסיק ליה.	אמר: [שמואל]											!	כא:
אמרו ליה לרב נחמן: איכא מותנא בארעא דישראל.												○	כא:
גזר תעניתא.	[רב נחמן]											■	כא:
אם גבירה לוקה - שפחה לא כל שכן.	אמר: [רב נחמן]											■	כא:
טעמא דגבירה ושפחה, הא שפחה ושפחה - לא												ז	כא:
והא אמרו ליה לשמואל: איכא מותנא בי חוזאי												○ ז	כא:
גזר תעניתא	[שמואל]											■ ז	כא:
שאני התם, כיון דאיכא שיירתא דלווי ואתיא בהדיה.												!	כא:
אבא אומנא הוה אתי ליה שלמא ממתבתא דרקיעא כל יומא, ולאביי כל מעלי יומא דשבתא, לרבא כל מעלי יומא דכיפורי.												○	כא:
הוה קא חלשא דעתיה דאביי משום דאבא אומנא.	[אביי]											○	כא:
לא מצית למיעבד כעובדיה.	אמרו ליה:											○	כא:
ומאי הוה עובדיה דאבא אומנא?												^	כא:
דכי הוה עביד מילתא הוה מחית גברי לחוד ונשי לחוד, ואית ליה לבושא דאית ביה קרנא דהוות בזיעא כי כוסילתא. כי הוות אתיא ליה איתתא הוה מלביש לה, כי היכי דלא ניסתכל בה.												○	כא:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
מקרא-key:	

Talmud Navigator

תענית-סדר תעניות אלו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואית ליה דוכתא דצניעא דשדי ביה פשיטי דשקיל. דאית ליה - שדי ביה, דלית ליה - לא מיכסיף. כי הוה אתרמי ליה צורבא מרבנן אגרא מיניה לא שקיל, ובתר דקאי - יהיב ליה פשיטי, ואמר ליה: זיל בריא נפשך.												כא: ◇
יומא חד שדר אביי זוגא דרבנן למיבדקיה												כא: ◇
אותבינהו, ואכלינהו, ואשקוהו, ומך להו ביסתרקי בליליא.												כא: ◇
לצפרא כרכינהו ושקלינהו, וקמו ונפקו להו לשוקא, ואשכחינהו.												כב: ◇
לשיימיה מר היכי שווי?	אמרו ליה:											כב: ◇
הכי והכי	אמר להו: [אבא אומנא]											כב: ◇
ודלמא שווי טפי	אמרו ליה:											כב: ◇
בהכי שקלינהו	אמר להו: [אבא אומנא]											כב: ◇
דידך ניהו ושקלינהו מינך.	אמרו ליה:											כב: ◇
במטותא מינך, במאי חשדתינך?	אמרו ליה:											כב: ◇
אמינא פדיון שבויים איקלע להו לרבנן, ואכסיפו למימר לי.	אמר להו: [אבא אומנא]											כב: ◇
השתא נשקלינהו מך	אמרו ליה:											כב: ◇
מההוא שעתא אסחתינהו מדעתאי לצדקה.	אמר להו: [אבא אומנא]											כב: ◇
הוה קא חלשא דעתיה דרבא משום דאביי.												כב: ◇
מסתייך דקא מגנית אכולא כרכא.	אמרו ליה:											כב: ◇
רבי ברוקא חזואה הוה שכיה בשוקא דבי לפט, הוה שכיח אליהו גביה												כב: ◇
איכא בהאי שוקא בר עלמא דאתי? אמר ליה: לא. אדהכי והכי חזא לההוא גברא דהוה סיים מסאני אוכמי, ולא רמי חוטא דתכלתא בגלימיה. אמר ליה: האי בר עלמא דאתי הוא.	אמר ליה: [רבי ברוקא]											כב: ◇
רהט בתריה, אמר ליה: מאי עובדך? אמר ליה: זיל האידינא ותא למחר. למחר אמר ליה: מאי עובדך? אמר ליה: זנדוקנא אנא, ואסרנא גברי לחוד ונשי לחוד, ורמינא פוריאיא בין הני להני כי היכי דלא ליתו לידי איסורא. כי חזינא בת ישראל דיהבי נכרים עלה עינייהו מסרנא נפשאי ומצילנא לה. יומא חד הוות נערה מאורסה גבן דיהבו בה נכרים עינייהו, שקלי דורדייא דחמרא ושדאי לה בשיפולה, ואמרי: דיסתנא היא.												כב: ◇
מאי טעמא לית לך חוטי ורמיט מסאני אוכמי? אמר ליה עיילנא ונפיקנא ביני נכרים כי היכי דלא לידעו דיהודאה אנא, כי הוו גזרי גזירתא מודענא להו לרבנן, ובעו רחמי ומבטלי לגזירתייהו.	אמר ליה: [רבי ברוקא]											כב: ◇
ומאי טעמא כי אמינא לך אנא מאי עובדך ואמרת לי זיל האידינא ותא למחר? אמר ליה: בההיא שעתא גזרי גזירתא, ואמינא ברישא איזיל ואשמע להו לרבנן דלבעי רחמי עלה דמילתא.												כב: ◇
אדהכי והכי אתו הנך תרי אתי. אמר ליה: הנך נמי בני עלמא דאתי נינהו.												כב: ◇
אזל לגבייהו. אמר להו: מאי עובדיכו? אמרו ליה: אינשי בדוחי אנן, מבדחינן עציכי. אי נמי, כי חזינן בי תרי דאית להו תיגרא בהדייהו - טרחינן ועבדינן להו שלמא.												כב: ◇
על אלו מתריעין בכל מקום כו'												כב: <
על אלו מתריעין בכל מקום: על השדפון, ועל הירקון, ועל ארבה וחסיל ועל חיה רעה.	תנו רבנן: [ת"ק]											כב: ◇
אומר: על השדפון ועל הירקון - בכל שהוא, ארבה וחסיל - אפילו לא נראה בארץ ישראל אלא כנף אחד מתריעין עליהן.	רבי עקיבא:											כב: ◇
ועל חיה וכו'												כב: <
חיה רעה שאמרן, בזמן שהיא משולחת - מתריעין עליה, אינה משולחת - אין מתריעין עליה.	תנו רבנן:											כב: ◇
אי זו היא משולחת ואי זו היא שאינה משולחת?												כב: ◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

תענית-סדר תעניות אלו	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאי דאמר											
נראית בעיר - משולחת, בשדה - אינה משולחת. ביום משולחת, בלילה - אינה משולחת. ראתה שני בני אדם ורצתה אחריהן - משולחת. נחבאת מפניהן - אינה משולחת. טרפה שני בני אדם ואכלה אחד מהן - משולחת, אכלה שניהן - אינה משולחת. עלתה לגג ונטלה תינוק מעריסה - משולחת.												כב. ◇ ■ !
הא גופה קשיא:												כב. ◇ ;
נראתה בעיר משולחת	אמרת:											כב. ◇ ; ■
לא שנא ביום ולא שנא בלילה												כב. ◇ ; ■
ביום - משולחת, בלילה - אינה משולחת	והדר אמרת:											כב. ◇ ; ■
לא קשיא הכי קאמר: נראתה בעיר ביום - משולחת, בעיר בלילה - אינה משולחת. אי נמי, בשדה - אפילו ביום אינה משולחת.												כב. ◇ !
ראתה שני בני אדם ורצתה אחריהן - משולחת	[אמרת]											כב. ◇ ; ■
הא עומדת - אינה משולחת												כב. ◇ ; ■
נחבאת מפניהן - אינה משולחת	והדר אמרת:											כב. ◇ ; ■
הא עומדת - משולחת												כב. ◇ ; ■
לא קשיא כאן - בשדה הסמוכה לאגם, כאן - בשדה שאינה סמוכה לאגם.												כב. ◇ !
טרפה שני בני אדם כאחד ואכלה אחד מהן - משולחת, שניהם - אינה משולחת.	[אמרת]											כב. ◇ ; ■
אפילו רצתה	והא אמרת:											כב. ◇ ; ■
כי תני ההיא - באגמא.	רב פפא:											כב. ◇ !
עלתה לגג ונטלה תינוק מעריסה - משולחת.	גופא:											כב. < ◇ ■
פשיטא												כב. ◇ ;
ככוכי דצייד.	רב פפא:											כב. ◇ !
על החרב וכו'												כב. < ◇ ■
חרב שאמר, אינו צריך לומר חרב שאינו של שלום, אלא אפילו חרב של שלום. שאין לך חרב של שלום יותר מפרעה נכה, ואף על פי כן נכשל בה המלך יאשיהו, שנאמר (דברי הימים ב' ל"ה) וישלח אליו מלאכים לאמר מה לי ולך מלך יהודה לא עליך אתה היום כי אל בית מלחמתי ואלהים אמר לבהלני חדל לך מאלהים אשר עמי ואל ישחיתך.	תנו רבנן:											כב. ◇ ■
מאי אלהים?												כב: ^
זו עבודה זרה.	רב יהודה אמר רב:											כב: !
אמר: הואיל וקא בטח בעבודה זרה - יכילנא ליה.												כב: ■
וכתיב (דברי הימים ב' ל"ה) וירו הירים - למלך יאשיהו ויאמר המלך לעבדיו העבירוני כי החליתי מאד												כב: ◇ ■
מלמד שעשו כל גופו ככברה.	רב יהודה אמר רב:											כב: ◇ ■
מפני מה נענש יאשיהו - מפני שהיה לו לימלך בירמיהו, ולא נמלך.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											כב: ◇ ■
מאי דרש												כב: ^
(ויקרא כ"ו) וחרב לא תעבר בארצכם												כב: ◇ ■ !
מאי חרב?												כב: ^ !
אילימא חרב שאינה של שלום												כב: ! !
והכתיב ונתתי שלום בארץ												כב: ; !

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

תענית-סדר תעניות אלו	מאי דאמר	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא, אפילו של שלום													כב: ◊ !
והוא אינו יודע שאין דורו דומה יפה.													כב: ◊ ■
כי הוה ניהא נפשיה חזא ירמיהו שפוטתיה דקא מרחשן, אמר: שמא חס וחלילה מילתא דלא מהגנא אמר אנב צעריה. גחון ושמעיה דקא מצדיק עליה דינא אנפשיה, אמר: (איכה א') צדיק הוא ה' כי פיהו מריתי. פתח עליה ההיא שעתא (איכה ד') רוח אפינו משיח ה'.													כב: ◊ ■
מעשה וירדו זקנים מירושלים לעריהם כו'													כב: < ◊ O
כמלא תנור תבואה או דלמא כמלא תנור פת?	איבעיא להו:												כב: ◊ ^
כמלא פי תנור	תא שמע:												כב: ◊ ! ■
ככסויא דתנורא או דלמא כי דרא דריפתא דהדר ליה לפומא דתנורא?	ועדיין תיבעי להו:												כב: ◊ ^
תיקו.													כב: ◊ ■
ועוד גזרו תענית על שאכלו זאבים כו'													כב: < ◊ ■
מעשה ובלעו זאבים שני תינוקות והקיאום דרך בית הרעי, ובא מעשה לפני חכמים, וטיהרו את הבשר וטמאו את העצמות.	עולא משום רבי שמעון בן יהוצדק:												כב: ◊ O
על אלו מתריעין בשבת כו'.													כב: < ◊ ■
עיר שהקיפוה נכרים או נהר, ואחד ספינה המיטרפת בים, ואחד יחיד שנרדף מפני נכרים או מפני לסטין, ומפני רוח רעה - על כולן יחיד רשאי לסגף את עצמו בתענית.	תנו רבנן: [ת"ק]												כב: ◊ ■ ◆
אין היחיד רשאי לסגף את עצמו בתענית, שמא יצטרך לבריות ואין הבריות מרחמות עליו.	רבי יוסי:												כב: ◊ ■ ◆
מאי טעמא דרבי יוסי, דכתיב (בראשית ב') ויהי האדם לנפש חיה - נשמה שנתתי בכך החייה.	רב יהודה אמר רב:												כב: ◊ ■
אף על הדבר כו'.	שמעון התימני:												כב: < ◊ ■
לא הודו לו חכמים בשבת, אבל בחול - הודו לו. או דלמא לא הודו לו כלל?	איבעיא להו:												כב: ◊ ^
מתריעין על הדבר בשבת, ואין צריך לומר בחול.	תא שמע, דתניא: [ת"ק]												כב: ◊ ! ◆
אין מתריעין על הדבר כל עיקר.	רבי חנן בן פיטום, תלמידו של רבי עקיבא, משום רבי עקיבא:												כב: ◊ ! ◆
על כל צרה שלא תבוא על הצבור כו'.													כב: < ◊ ■
על כל צרה שלא תבוא על הצבור מתריעין עליה, חוץ מרוב גשמים.	תנו רבנן:												כב: ◊ ■
מאי טעמא?													כב: ◊ ^
לפי שאין מתפללין על רוב הטובה.	רבי יוחנן:												כב: ◊ !
מניין שאין מתפללין על רוב הטובה - שנאמר (מלאכי ג') הביאו את כל המעשר אל בית האוצר, וגו'.	ואמר רבי יוחנן:												כב: ◊ ■
מאי עד בלי די?													כב: ◊ ^
עד שיבלו שפתותיכם מלומר די.	רמי בר רב (יוד):												כב: ◊ !
ובגולה מתריעין עליה.	רמי בר רב יוד:												כב: ◊ ■
שנה גשמייה מרובין, אנשי משמר שולחין לאנשי מעמד: תנו עיניכם באחיכם שבגולה שלא יהא בתיהם קבריהם.	תניא נמי הכי:												כב: ◊ ■
עד היכן גשמים יורדין ויתפללו שלא ירדו?	שאלו את רבי אליעזר:												כב: ◊ ^
כדי שיעמוד אדם בקרן אפל, וישכשך רגליו במים.	אמר להם: [רבי אליעזר]												כב: ◊ !
ידין	והתניא:												כב: ◊ ; ■

<p>◆ חולקים-disputants</p> <p>◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>⊖ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תענית-סדר תעניות אלו	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קב
רגליו כידיו קאמינא.													כב:
לדידי חזיא לי קרן אפל, דקם ההוא טייעא כי רכיב גמלא ונקיט רומחא בידה מיתחזי איניבא.	רבה בר בר חנה:												כב:
(ויקרא כ"ו) ונתתי גשמיכם בעתם. לא שכורה ולא צמאה, אלא בינונית. שכל זמן שהגשמים מרובין - מטשטשין את הארץ, ואינה מוציאה פירות.	תנו רבנן:												כב:
דבר אחר: בעתם - בלילי רביעיות ובלילי שבתות. שכן מצינו בימי שמעון בן שטח, שירדו להם גשמים בלילי רביעיות ובלילי שבתות, עד שנעשו חטים ככליות ושעורים כגרעני זיתים ועדשים כדינרי זהב, וצרו מהם דוגמא לדורות, להודיע כמה החטא גורם, שנאמר (ירמיהו ה') עונותיכם הטו אלה וחטאתיכם מנעו הטוב מכם.													כג.
וכן מצינו בימי הורדוס שהיו עוסקין בבנין בית המקדש, והיו יורדין גשמים בלילה, למחר נשבה הרוח ונתפורזו העבים וזרחה החמה ויצאו העם למלאכתן, וידעו שמלאכת שמים בידיהם.													כג.
מעשה ששלחו לחוני המעגל וכו'.													כג.
פעם אחת יצא רוב אדר ולא ירדו גשמים. שלחו לחוני המעגל: התפלל וירדו גשמים התפלל ולא ירדו גשמים.	תנו רבנן:												כג.
עג עוגה ועמד בתוכה, כדרך שעשה חבקוק הנביא, שנאמר (חבקוק ב') על משמרתי אעמדה ואתיצבה על מצור וגו'.	[חוני המעגל]												כג.
אמר לפניו: רבונו של עולם בניך שמו פניהם עלי שאני כבן בית לפניך, נשבע אני בשמך הגדול שאני זז מכאן עד שתרחם על בניך. התחילו גשמים מנטפין													כג.
רבי, ראינוך ולא נמות. כמדומין אנו שאין גשמים יורדין אלא להתיר שבועתך.	אמרו לו תלמידיו:												כג.
אמר: לא כך שאלתי, אלא גשמי בורות שיחין ומערות. ירדו בזעף, עד שכל טפה וטפה כמלא פי חבית. ושיערו חכמים שאין טפה פחותה מלוג.													כג.
רבי, ראינוך ולא נמות. כמדומין אנו שאין גשמים יורדין אלא לאבד העולם.	אמרו לו תלמידיו:												כג.
אמר לפניו: לא כך שאלתי, אלא גשמי רצון ברכה ונדבה. ירדו כתיקנן, עד שעלו כל העם להר הבית מפני הגשמים.													כג.
רבי, כשם שהתפללת שירדו, כך התפלל וילכו להם.	אמרו לו:												כג.
כך מקובלני שאין מתפללין על רוב הטובה. אף על פי כן, הביאו לי פר הודאה. הביאו לו פר הודאה.	אמר להם: [חוני המעגל]												כג.
ואמר לפניו: רבונו של עולם עמך ישראל שהוצאת ממצרים אינן יכולין לא ברוב טובה ולא ברוב פורענות, כעסת עליהם - אינן יכולין לעמוד, השפעת עליהם טובה - אינן יכולין לעמוד, יהי רצון מלפניך שיפסקו הגשמים ויהא ריוח בעולם.													כג.
מיד נשבה הרוח ונתפורזו העבים, וזרחה החמה, ויצאו העם לשדה והביאו להם כמהין ופטריות.													כג.
אלמלא חוני אתה - גזרני עליך נידוי. שאילו שנים כשני אליהו שמפתחות גשמים בידו של אליהו לא נמצא שם שמים מתחלל על ידך? אבל מה אעשה לך שאתה מתחטא לפני המקום ועושה לך רצונך, כבן שמתחטא על אביו ועושה לו רצונו. ואומר לו: אבא, הוליכני לרחצני בחמין, שטפני בצונן, תן לי אגוזים, שקדים, אפרסקים, ורמונים - ונתן לו. ועליך הכתוב אומר (משלי כ"ג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך.	שלח לו שמעון בן שטח:												כג.
מה שלחו בני לשכת הגזית לחוני המעגל: (איוב כ"ב) ותגור אמר ויקם לך ועל דרכיך נגה אור. ותגור אמר - אתה גזרת מלמטה, והקדוש ברוך הוא מקיים מאמרך מלמעלה. ועל דרכיך נגה אור - דור שהיה אפל הארת בתפלתך, כי השפילו ותאמר גוה - דור שהיה שפל הגבהתו בתפלתך, ושח עיניו יושע - דור ששח בעונו הושעתו בתפלתך, ימלט אי נקי - דור שלא היה נקי מלסתו בתפלתך, ונמלט בבר כפך - מלסתו במעשה ידך הברורין.	תנו רבנן:												כג.
כל ימיו של אותו צדיק היה מצטער על מקרא זה (תהלים קכ"ו) שיר המעלות בשב"ח ה' את שיבת ציון היינו כחולמים.	רבי יוחנן:												כג.
מי איכא דניים שבעין שנין בחלמא?	אמר: [חוני המעגל]												כג.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא- key:	

תענית-סדר תעניות אלו	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יומא חד הוה אזל באורחא, חזייה ליהווא גברא דהוה נטע חרובא, אמר ליה: האי, עד כמה שנין טעין? - אמר ליה: עד שבעין שנין. - אמר ליה: פשיטא לך דחזית שבעין שנין? - אמר ליה: האי גברא עלמא בחרובא אשכחתי, כי היכי דשתלי לי אבהתי - שתלי נמי לבראי.												
יתבי, קא כריך ריפתא, אתא ליה שינתא, נים. אהדרא ליה משוניתא, איכסי מעינא, ונים שבעין שנין.												
כי קם חזייה ליהווא גברא דהוה קא מלקט מיניהו. אמר ליה: את הוא דשתלתיה? - אמר ליה: בר בריה אנא. אמר ליה: שמע מינה דניימי שבעין שנין. חזא לחמריה דאתיילידא ליה רמכי רמכי.												
אזל לביתה, אמר להו: בריה דחוני המעגל מי קיים? - אמרו ליה: בריה ליתא, בר בריה איתא. אמר להו: אנא חוני המעגל. לא הימנוהו.												
אזל לבית המדרש, שמעינהו לרבנן דקאמרי: נהירן שמעתתן כבשני חוני המעגל, דכי הוי עייל לבית מדרשא, כל קושיא דהוה לרובנן הוה מפרק להו. אמר להו: אנא ניהו, ולא הימנוהו, ולא עבדי ליה יקרא כדמבעי ליה, חלש דעתיה, בעי רחמי ומית.												
היינו דאמרי אינשי: או חברותא או מיתותא.	רבא											
אבא חלקיה בר בריה דחוני המעגל הוה, וכי מצטריך עלמא למיטרא הוה משדרי רבנן לגביה ובעי רחמי, ואתי מיטרא.	[אבא חלקיה]											
זימנא חדא איצטריך עלמא למיטרא, שדור רבנן זוגא דרבנן לגביה למבעי רחמי דניתי מיטרא.												
אזול לביתה ולא אשכחוהו, אזול בדברא ואשכחוהו דהוה קא רפיק. יהבו ליה שלמא ולא אסבר להו אפיה. בפניא, כי הוה מנקט ציבי, דרא ציבי ומרא בחד כתפא, וגלימא בחד כתפא. כולה אורחא לא סיים מסאני, כי מטי למיא - סיים מסאניה. כי מטא להיזמי והיגי - דלינהו למניה. כי מטא למתא נפקה דביתהו לאפיה כי מיקשטא. כי מטא לביתה עלת דביתהו ברישא, והדר עייל איהו, והדר עייל רבנן. יתבי וכריך ריפתא, ולא אמר להו לרבנן תו כרוכו. פלג ריפתא לינוקי, לקשישא - חדא, ולזוטרא - תרי.												
אמר לה לדביתהו: ידענא דרבנן משום מיטרא קא אתו, ניסק לאיגרא וניבעי רחמי, אפשר דמרצי הקדוש ברוך הוא וייתי מיטרא, ולא נחזיק טיבותא לנפשין.												
סקו לאיגרא, קם איהו בחדא זויתא ואיהו בחדא זויתא, קדים סלוק ענני מהך זויתא דדביתהו.												
כי נחית, אמר להו: אמאי אתו רבנן?	[אבא חלקיה]											
שדרי לן רבנן לגבי דמר למיבעי רחמי אמיטרא.	אמרו ליה:											
ברוך המקום שלא הצריך אתכם לאבא חלקיה.	אמר להו: [אבא חלקיה]											
ידעינן דמיטרא מחמת מר הוא דאתא, אלא לימא לן מר הני מילי דתמיה לן:	אמרו ליה:											
מאי טעמא כי יהבינא למר שלמא לא אסבר לן מר אפיה?	[אמרו ליה]											
שכיר יום הוא, ואמינא לא איפגר.	אמר להו: [אבא חלקיה]											
ומאי טעמא דרא מר ציבי אחד כתפיה וגלימא אחד כתפיה?	[אמרו ליה]											
טלית שאולה היתה, להכי - שאל, ולהכי - לא שאל.	אמר להו: [אבא חלקיה]											
מאי טעמא כולה אורחא לא סיים מר מסאניה, וכי מטי למיא סיים מסאניה?	[אמרו ליה]											
כולה אורחא חזינא, במיא - לא קא חזינא.	אמר להו: [אבא חלקיה]											
מאי טעמא כי מטא מר להיזמי והיגי דלינהו למניה?	[אמרו ליה]											
זה מעלה ארוכה וזה - אינה מעלה ארוכה.	אמר להו: [אבא חלקיה]											
מאי טעמא כי מטא מר למתא נפקא דביתהו דמר כי מיקשטא?	[אמרו ליה]											
כדי שלא אתן עיני באשה אחרת.	אמר להו: [אבא חלקיה]											
מאי טעמא עיילא היא ברישא והדר עייל מר אבתרה, והדר עיילנן אנן?	[אמרו ליה]											
משום דלא בדקיתו לי.	אמר להו: [אבא חלקיה]											

<p>disputants-חולקים</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>⋮ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
--	---

תענית-סדר תעניות אלו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי טעמא כי כריך מר ריפתא לא אמר לן איתו כרוכו?	[אמרו ליה]								^			
משום דלא נפישא ריפתא, ואמינא לא אחזיק בהו ברבנן טיבותא בחנם.	אמר להו: [אבא חלקיה]								!			◊
מאי טעמא יהיב מר לינוקא קשישא חדא ריפתא ולוטרטא תרי?	[אמרו ליה]								^			
האי קאי בביתא, והאי יתיב בכי כנישתא.	אמר להו: [אבא חלקיה]								!			◊
ומאי טעמא קדים סלוק ענני מהך זויטא דהוות קיימא דביתהו דמר, לעננא דידיה?	[אמרו ליה]								^			
משום דאיתתא שכיחא בביתא, ויהבא ריפתא לעניי ומקרבא הנייתה ואנא יהיבנא זוזא, ולא מקרבא הנייתה. אי נמי הנהו ביריוני דהוו בשיבבותן, אנא בעי רחמי דלימותן, והיא בעיא רחמי דליהדרו בתיבתא, ואהדרו.	אמר להו: [אבא חלקיה]								!			◊
חנן הנחבא בר ברתיה דחוני המעגל הוה.												◊
כי מצטריך עלמא למיטרא הוו משדרי רבנן ינוקי דבי רב לגביה, ונקטי ליה בשיפולי גלימיה ואמרו ליה: אבא, אבא, הב לן מיטרא.												◊
אמר לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, עשה בשביל אלו שאין מכירין בין אבא דיהיב מיטרא לאבא דלא יהיב מיטרא.	[חנן הנחבא]											◊
ואמאי קרי ליה חנן הנחבא									^			
מפני שהיה מחביא עצמו בבית הכסא.									!			◊
תא חזי מה בין תקיפי דארעא דישראל לחסידי דבבל.	רבי זריקא לרב ספרא:											◊
חסידי דבבל - רב הונא ורב חסדא, כי הוה מצטריך עלמא למיטרא אמרי: ניכניף הדדי וניבעי רחמי, אפשר דמירצי הקדוש ברוך הוא דייתי מיטרא.												◊
תקיפי דארעא דישראל - כגון רבי יונה אבוח דרבי מני, כי הוה מצטריך עלמא למיטרא הוה עייל לבייתה, ואמר להו: הבו לי גואלקי, ואיזיל ואיתי לי בזווא עיבורא. כי הוה נפיק לברא, אזיל וקאי בדוכתא עמיקתא, דכתיב (תהלים ק"ל) ממעמקים קראתיך ה', וקאי בדוכתא צניעא, ומכסי בשקא, ובעי רחמי, ואתי מיטרא.	[רבי יונה אבוח דרבי מני]											◊
אייתי מר עיבורא?	כי הוה אתי לביתה אמרי ליה:											◊
אמינא, הואיל ואתא מיטרא השתא - רווח עלמא.	אמר להו: [רבי יונה אבוח דרבי מני]											◊
ותו, רבי מני בריה הוו קא מצערי ליה דבי נשיאה. אישתתח על קברא דאבוח, אמר ליה: אבא, אבא, הני מצערו לי.	[רבי מני]											◊
יומא חד הוו קא חלפי התם, אינקוט כרעא דסושותייהו, עד דקבילו עלייהו דלא קא מצערו ליה.												◊
ותו, רבי מני הוה שכיח קמיה דרבי יצחק בן אלישיב. אמר ליה: עתירי דבי חמי קא מצערו לי.	[רבי מני]											◊
ליענו	אמר: [רבי יצחק בן אלישיב]											◊
ואיענו.												◊
קא דחקו לי.	אמר: [רבי מני]											◊
ליעתרו	אמר: [רבי יצחק בן אלישיב]											◊
ואיעתרו.												◊
לא מיקבלי עלי אינשי ביתי.	אמר: [רבי מני]											◊
מה שמה?	אמר ליה: [רבי יצחק בן אלישיב]											◊
חנה.	[רבי מני]											◊
תתייפי חנה	[רבי יצחק בן אלישיב]											◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

תענית-סדר תעניות אלו	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קטגוריה
ונתייפת.														כג.
קא מגנדרא עלי.		אמר ליה: [רבי מני]												כג.
אי הכי - תחזור חנה לשחרוריתה.		אמר ליה: [רבי יצחק בן אלישיב]												כג.
וחזרה חנה לשחרוריתה.														כג.
הנהו תרי תלמידי דהו קמיה דרבי יצחק בן אלישיב														כג.
ניבעי מר רחמי עלן דניחכים טובא		אמרו ליה:												כג.
עמי היתה ושלחתי.		אמר להו: [רבי יצחק בן אלישיב]												כג.
רבי יוסי בר אבין הוה שכיח קמיה דרבי יוסי דמן יוקרת, שבקיה ואתא לקמיה דרב אשי.														כג.
יומא חד שמעיה דקא גריס:														כד.
השולה דג מן הים בשבת, כיון שיבש בו כסלע - חייב.		[רב אשי] אמר שמואל:												כד.
ולימא מר ובין סנפירין		אמר ליה: [רבי יוסי בר אבין]												כד.
ולא סבר לה מר דההיא רבי יוסי בן רבי אבין אמרה?		אמר ליה: [רב אשי]												כד.
אנא ניהו.		אמר ליה: [רבי יוסי בר אבין]												כד.
ולאו קמיה דרבי יוסי דמן יוקרת הוה שכיח מר?		אמר ליה: [רב אשי]												כד.
הן		אמר ליה: [רבי יוסי בר אבין]												כד.
ומאי טעמא שבקיה מר ואתא הכא?		אמר ליה: [רב אשי]												כד.
גברא דעל בריה ועל ברתיא לא חס - עלי דידי היכי חייס?		אמר ליה: [רבי יוסי בר אבין]												כד.
בריה מאי היא														כד.
יומא חד הוה אגרי ליה אגרי בדברא, נגה להו ולא אייתי להו ריפא. אמרו ליה לבריה: כפינן הוה יתבי תותי תאינתא, אמר: תאנה, תאנה הוציא פירותיך ויאכלו פועלי אבא. אפיקו ואכלו. אדחכי והכי אתא אבוה. אמר להו: לא תינקטו בדעתיכו, דהאי דנגהנא - אמצוה טרחנא, ועד השתא הוא דסגאי. אמרו ליה: רחמנא לישבעך כי היכי דאשבען ברך. - אמר להו: מהיכא? אמרו: הכי והכי הוה מעשה. אמר לו: בני, אתה הטרחת את קונך להוציא תאנה פירותיה שלא בזמנה - יאסף שלא בזמנו.														כד.
ברתיא מאי היא?														כד.
הוויא ליה ברתיא בעלת יופי. יומא חד חזיא לההוא גברא כריא בהוצא וקא חזי לה. אמר לו: מאי האי? - אמר ליה: רבי, אם ללוקחה לא זכיתי, לראותה לא אזכה? - אמר לה: בתי, קא מצערת להו לברייתא - שובי לעפריך, ואל יכשלו בייך בני אדם.														כד.
הוויא ליה ההוא חמרא, כדהוה אגרי לה כל יומא, לאורתא הוה משדרי לה אגרה אגבה ואתיא לבי מרה. ואי טפו לה או בצרי לה - לא אתיא. יומא חד אינשו זוגא דסנדלי עלה, ולא אזלה עד דשקלונהו מינה, והדר אזלה.														כד.
אלעזר איש בירתא כד הוה חזו ליה גבאי צדקה הוה טשו מיניה, דכל מאי דהוה גביה יהיב להו.														כד.
יומא חד הוה סליק לשוקא למיזבן נדוניא לברתיא, חזויהו גבאי צדקה טשו מיניה. אול ורהט בתרייהו, אמר להו: אשבעתיכו, במאי עסקיתו? אמרו ליה: ביתום ויתומה. אמר להו: העבודה שהן קודמין לבתי. שקל כל דהוה - בהדיה ויהב להו.		[אלעזר איש בירתא]												כד.
פש ליה חד זוזא, זבן ליה חיטי, ואסיק שדייה באכלבא.														כד.
אתאי דביתוהו, אמרה לה לברתיא: מאי אייתי אבוך?														כד.
אמרה לה: כל מה דאייתי - באכלבא שדיתיה.														כד.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תענית-סדר תעניות אלו	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אתיא למיפתח בבא דאכלבא חזת אכלבא דמליא חיטי, וקא נפקא בצינורא דדשא, ולא מיפתח בבא מחיטי. אזלא ברתיא לבי מדרשא, אמרה ליה: בא וראה מה עשה לך אוהבך - אמר לה: העבודה הרי הן הקדש עליך. ואין לך בהן אלא כאחד מעניי ישראל.												כד.
רבי יהודה נשיאה גזר תעניתא, בעי רחמי ולא אתא מיטרא.												כד.
כמה איכא משמואל הרמתי ליהודה בן גמליאל אוי לו לדור שכן נתקע, אוי לו למי שעלתה בימיו כך הלש דעתיה ואתא מיטרא.	אמר: [רבי יהודה נשיאה]											כד.
דבי נשיאה גזר תעניתא, ולא אודעינהו רבי יוחנן ולריש לקיש. לצפרא אודעינהו												כד.
הא לא קבילנא עלן מאורתא	ריש לקיש לרבי יוחנן:											כד.
אנן בתרייהו גררינן.	אמר ליה: [רבי יוחנן]											כד.
דבי נשיאה גזר תעניתא ולא אתא מיטרא.												כד.
(במדבר ט"ו) והיה אם מעיני העדה נעשתה לשגגה, משל לכלה שהיא בבית אביה, כל זמן שענייה יפות - אין כל גופה צריכה בדיקה, ענייה טרוטות - כל גופה צריכה בדיקה.	תנא להו אושעיא זעירא דמן חבריאי:											כד.
אתו עבדיה ורמו ליה סודרא בצוריה, וקא מצערו ליה.												כד.
אמרו להו בני מאתיה: שבקיה, דהא נמי מצער לן, כיון דחזינן דכל מיליה לשום שמים - לא אמרי ליה מידי ושבקין ליה, אתון נמי שבקוהו.												כד.
רבי גזר תעניתא ולא אתא מיטרא.												כד.
נחית קמיה אילפא, ואמרי לה רבי אילפי, אמר: משיב הרוח - ונשא זיקא, מוריד הגשם - ואתא מיטרא.												כד.
אמר ליה: מאי עובדך?												כד.
אמר ליה: דיירנא בקוסטא דחיקא דלית ביה חמרא לקידושא ואבדלתא, ואתינא חמרא לקידושא ואבדלתא ומפיקנא להו ידי חובתייהו.												כד.
רב איקלע לההוא אתרא, גזר תעניתא ולא אתא מיטרא.												כד.
נחית קמיה שליחא דצבורא, אמר משיב הרוח ונשב זיקא, אמר מוריד הגשם - ואתא מיטרא												כד.
אמר ליה: מאי עובדך?												כד.
אמר ליה: מיקרי דרדקי אנא ומקרינא לבני עניי כבני עתירי, וכל דלא אפשר ליה לא שקלינא מיניה מידי. ואית לי פירא דכוררי, וכל מאן דפשע - משחדינא ליה מינייהו, ומסדרינן ליה, ומפייסין ליה, עד דאתי וקרי.												כד.
רב נחמן גזר תעניתא, בעא רחמי ולא אתא מיטרא.												כד.
שקלוה לנחמן חבוטו מן גודא לארעא.	אמר: [רב נחמן]											כד.
הלש דעתיה, ואתא מיטרא.												כד.
רבה גזר תעניתא, בעי רחמי ולא אתא מיטרא.												כד.
אמרו ליה: והא רב יהודה כי הוה גזר תעניתא אתא מיטרא												כד.
מאי אעביד? אי משום תנויי - אנן עדיפין מינייהו דבשני דרב יהודה כל תנויי בנויקין הוה, ואנן קא מתנינן בשיתא סדרין, וכי הוה מטי רב יהודה בעוקצין האשה שכושת ירק בקדירה ואמרי לה זיתים שכבשן בטריפיהן טהורין אמר הויית דרב ושמואל קא חזינא הכא ואנן קא מתנינן בעוקצין תליסר מתיבתא. ואילו רב יהודה, כי הוה שליף חד מסאנא - אתי מיטרא. ואנן קא צווחינן כולי יומא וליכא דאשגח בן. אי משום עובדא - אי איכא דחזא מידי לימא אבל מה יעשו גדולי הדור שאין דורן דומה יפה.	אמר להו: [רבה]											כד.
רב יהודה חזא הנהו בי תרי דהו קא פרצי בריפתא												כד.
שמע מינה איכא שבעא בעלמא. יהיב עיניה, הוה כפנא.	אמר: [רב יהודה]											כד.
שמעיה דמר דשכיח קמיה ניעשייה דליפוק בפתחא דסמוך לשוקא.	אמרו ליה רבנן לרב כהנא בריה דרב נחוניא:											כד.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תענית-סדר תעניות אלו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
עשייה ונפק לשוקא. חזא כנופיא, אמר להו: מאי האי? אמרו ליה: אכוספא דתמרי קיימי, דקא מזדבן. אמר: שמע מינה כפנא בעלמא.												כד:
אמר ליה לשמעיה: שלוף לי מסאניי. שלף ליה חד מסאנא, ואתא מיטרא. כי מטא למישלף אחרינא - אתא אליהו ואמר ליה: אמר הקדוש ברוך הוא: אי שלפת אחרינא מחריבנא לעלמא.												כד:
אנא הוה קאימנא אגודא דנהר פפא, חזאי למלאכי דאיזמו למלחי דקא מייתי חלא ומלונהו לארבי והוה קמתא דסמידא. אתו כולי עלמא למיזבן.	רב מרי ברה דבת שמואל:											כד:
מהא לא תיזבנון, דמעשה נסים הוא. למחר אתיין ארבי דחיטי דפרוינא.	אמר להו:											כד:
רבא איקלע להגרונאי, גזר תעניתא ולא אתא מיטרא.												כד:
ביתו כולי עלמא בתענייתכו.	אמר להו: [רבא]											כד:
מי איכא דחזא חילמא לימא.	למחר אמר להו: [רבא]											כד:
לדידי אקריין בחלמי שלם טב לרב טב מריבון טב דמטוביה מטיב לעמיה	אמר להו רבי אלעזר מהגרונאי:											כד:
שמא מינה עת רצון היא מבעי רחמי.	אמר: [רבא]											כד:
בעי רחמי ואתי מיטרא.												כד:
ההוא גברא דאיחייב נגדא בבי דינא דרבא משום דבעל נכרית, נגדיה רבא ומית. אשתמע מילתא בי שבור מלכא, בעא לצעורי לרבא												כד:
אמרה ליה איפרא הורמיז אימיה דשבור מלכא לברה: לא ליהוי לך עסק דברים בהדי יהודאי, דכל מאן דבעיין ממרייהו - יהיב להו.												כד:
אמר לה: מאי היא?												כד:
בעין רחמי ואתי מיטרא.												כד:
אמר לה: ההוא משום דזימנא דמיטרא הוא. אלא לבעו רחמי האידנא, בתקופת תמוז, וליתי מיטרא.												כד:
שלחה ליה לרבא: כוין דעתך ובעי רחמי דליתי מיטרא.												כד:
בעי רחמי ולא אתי מיטרא. אמר לפניו: רבונו של עולם (תהלים מ"ז) אלהים באזנינו שמענו אבותינו ספרו לנו פעל פעלת בימיהם בימי קדם, ואנו בעינינו לא ראינו	[רבא]											כד:
אתא מיטרא עד דשפוך מרזבי דצפורי לדיגלת.												כד:
אתא אבוא איתחזי ליה בחלמיה, ואמר ליה: מי איכא דמיטרח קמי שמיא כולי האי? אמר ליה: שני דוכתיך.												כד:
שני דוכתיך, למחר אשכחיה דמרשם פורייה בסכיני.												כד:
רב פפא גזר תעניתא ולא אתא מיטרא												כד:
חלש ליביה, שרף פינכא דדייסא ובעי רחמי ולא אתא מיטרא.	[רב פפא]											כד:
בר אושפזתי: אי שרף מר פינכא אחריתי דדייסא - אתי מיטרא.	אמר ליה רב נחמן:											כד:
איכסיף, וחלש דעתיה, ואתא מיטרא.												כד:
רבי חנינא בן דוסא הוא קא אזיל באורחא אתא מיטרא.												כד:
אמר לפניו: רבונו של עולם, כל העולם כולו בנחת וחנינא בצער? פסק מיטרא. כי מטא לביתה, אמר לפניו: רבונו של עולם כל העולם כולו בצער, וחנינא בנחת? אתא מיטרא.	[רבי חנינא בן דוסא]											כד:
מאי אהניא ליה צלותא דכהן גדול לגבי רבי חנינא בן דוסא.	רב יוסף:											כד:
היה מתפלל תפלה קצרה בבית החיצון.	דתנן:											כד:
מאי מצלי?												כד:

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	statement-מימרא ■ ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	---

Talmud Navigator

תענית-סדר תעניות אלו	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא													
יהי רצון מלפניך ה' אלהינו שתהא השנה הזו גשומה ושחונה.	רבין בר אדא ורבא בר אדא דאמרי תרוייהו משמיה דרב יהודה:											◇	כד:
שחונה מעלייתא היא? אדרבה, גריעותא היא											ג		כד:
אלא: אם שחונה - תהא גשומה וטלולה. ואל יכנס לפניך תפילת עוברי דרכים.												◇	כד:
לא יעדי עביד שולטן מדבית יהודה, ואל יהו עמך ישראל צריכין להתפרנס זה מזה, ולא לעם אחר.	רב אחא בריה דרבא מסיים משמיה דרב יהודה:											◇	כד:
בכל יום ויום בת קול יוצאת ואומרת: כל העולם כולו ניוון בשביל חנינא בני וחנינא בני דיו בקב הרובים מערב שבת לערב שבת.	רב יהודה אמר רב:											○	כד: